

Viața netrăită

DAAJI

Mesaj cu ocazia celei de-a 127-a aniversări
a nașterii lui

PUJYA SHRI BABUJI MAHARAJ

29 și 30 aprilie, precum și 1 mai 2026,

Kanha Shanti Vanam

Viața netrăită

Cum poartă credința ceea ce frica a abandonat

Dragi prieteni,

În seria de mesaje de *bhandara* care au fost publicate în timpul Basantului din 2026, am explorat șase obstacole în calea evoluției noastre: ce se întâmplă când dorința și aspirația trag inima în direcții opuse; ce se întâmplă când energia își pierde motivul de a se mișca; ce se întâmplă când experiența sosește, dar încrederea nu o urmează; ce se întâmplă când realizarea se cristalizează în identitate; ce se întâmplă când ochiul rătăcește spre viața altcuiva în loc să se ocupe de a sa; și ce se întâmplă când mintea se închide în jurul concluziilor moștenite și confundă sticla colorată cu vederea clară.

Acum, ajungem la cel mai profund obstacol dintre toate, care s-a ascuns în interiorul tuturor celorlalte.

Există o parabolă veche despre un om care și-a petrecut întreaga viață păzind o ușă. Când era tânăr, i s-a spus că în spatele ușii se afla tot ce și-a dorit vreodată, dar și tot ce l-ar fi putut distruge. Așa că a stat de pază și a ținut ușa încuiată. A îmbătrânit stând acolo, iar când moartea a venit în cele din urmă, el l-a întrebat pe înger: „Era

adevărat? Chiar se afla distrugerea în spatele acelei uși?” Îngerul a deschis-o, iar camera era goală. Fusese întotdeauna goală.

Frica nu ne protejează întotdeauna de pericolele reale. Ne protejează și de cele imaginare și, făcând asta, ne împiedică să intrăm în camera în care ne așteaptă viața noastră.

Firul care străbate totul

Următoarea afirmație poate reinterpretă tot ce am explorat până acum: Frica nu este a șaptea otravă, ci prima. A fost acolo tot timpul, purtând costume diferite și acționând sub nume diferite.

Să ne uităm din nou la inima divizată: de ce un căutător continuă să hrănească lupul inferior chiar și atunci când lupul superior este în mod clar cel care merită hrănit? Pentru că alegerea lupului superior înseamnă eliberarea de ceea ce este familiar, pășirea într-un teritoriu unde rezultatul este incert. Inima divizată nu este cu adevărat divizată de dorință, ci de frică; frica de ceea ce se va pierde dacă se alege o parte și frica că, odată ce trecem podul, nu-l mai putem trece înapoi.

Să ne uităm din nou la focul adormit: de ce o persoană tânără, cu toate abilitățile, toate oportunitățile și toate planurile, rămâne în pat, incapabilă să se miște? „Ceva din interiorul meu pur și simplu nu mă lasă”, a spus ea. Noi am numit-o lene sau tamas,

Frica nu este a șaptea otravă, ci prima. A fost acolo tot timpul, purtând costume diferite și acționând sub nume diferite.

Îndoiala nu este inteligență; este frica de trecut, frica că ceea ce a fost dat poate fi luat înapoi și frica că pământul de sub picioarele noastre este mai puțin solid decât pare. Noi i-am spus îndoială, dar numele ei real este frica, îmbrăcată într-un halat de laborator.

dar ce a stins acel foc? Frica: frica de responsabilitate, frica de ce se întâmplă când te trezești cu adevărat, frica că, dacă încerci și reușești, va trebui să continui să reușești, și frica că, dacă încerci și eșuezi, eșecul va confirma ceea ce ai bănuțit mereu în secret despre tine. Focul adormit nu s-a stins de la sine. Frica l-a sufocat și apoi a stat deasupra cenușii, numind-o lene.

Să ne uităm din nou la fundația crăpată: de ce femeia care meditase timp de unsprezece ani și care se transformase în moduri vizibile pentru toți cei din jurul ei încă mai întreba: „Este real? S-a schimbat cu adevărat ceva?” Pentru că a avea încredere în propria ei transformare însemna a deveni vulnerabilă la posibilitatea ca aceasta să-i fie luată. Îndoiala nu este inteligență; este frica de trecut, frica că ceea ce a fost dat poate fi luat înapoi și frica că pământul de sub picioarele noastre este mai puțin solid decât pare. Noi i-am spus îndoială, dar numele ei real este frica, îmbrăcată într-un halat de laborator.

Să ne uităm din nou la tavanul creat de ego: de ce egoul refuză să spargă sera pe care a construit-o? Pentru că cerul liber nu are pereți. În afara serei, există vremea reală: vânt real, furtuni reale și imprevizibilitate reală. Închiderea egoului nu ține de mândrie; ține de protecție. Când sticla se sparge, suntem expuși. Egoul este frică

îmbrăcată în hainele realizării.

Să ne uităm din nou la rana împrumutată: de ce inima geloasă continuă să arunce priviri în lateral către viața altcuiva în loc să-și trăiască propria viață? Pentru că a ne trăi propria viață înseamnă a ne confrunța cu întrebarea terifiantă dacă ceea ce ni s-a dat este suficient și dacă noi înșine suntem suficienți. Gelozia nu are de-a face cu darurile celorlalte persoane; are de-a face cu frica că propriile noastre daruri sunt insuficiente. Invidia este frica îmbrăcată în masca comparației.

Și să ne uităm din nou la zidurile pe care nu le putem vedea: de ce mintea se închide în spatele concluziilor moștenite și refuză să lase lumina proaspătă să intre? Pentru că deschiderea este terifiantă. A recunoaște că viziunea noastră asupra lumii ar putea fi parțială înseamnă a recunoaște că pământul pe care stăm s-ar putea să nu fie tot pământul. Prejudecata nu ține de fapt de celălalt sau de cealaltă religie, de cealaltă comunitate sau de celălalt mod de a vedea. Ea ține de teama că, dacă deschidem fereastra și lăsăm să intre o culoare pentru care nu avem un nume, tot ceea ce am construit ca identitate ar putea trebui reconsiderat. Prejudecata este frica care poartă masca certitudinii.

La rădăcina acestor șapte otrăvuri se află același tremur.

Este despre atunci când deschidem fereastra și lăsăm să intre o culoare pentru care nu avem un nume, tot ceea ce am construit ca identitate ar putea trebui reconsiderat. Prejudecata este frica care poartă masca certitudinii.

Anatomia paraliziei

Frica acționează prin exagerare. Ea ia un rezultat posibil și îl umflă până când umple întregul orizont. În mâinile fricii, „Ce se întâmplă dacă eșuez?” devine o certitudine a catastrofei, „Ce se întâmplă dacă mă resping?” devine un adevăr incontestabil, iar „Ce se întâmplă dacă nu sunt destul de bun?” devine verdictul final asupra unei vieți care nu a fost încă trăită pe deplin.

Katha Upanishad povestește istoria tânărului Nachiketa, care a pășit de bunăvoie în lăcașul lui Yama, Zeul Morții, pentru a căuta adevărul suprem. Când tatăl lui Nachiketa a săvârșit un ritual sacru, a dăruit bunuri vechi și nefolositoare, păstrând ce era mai bun pentru el. Băiatul, recunoscând goliciunea acestui gest, l-a întrebat pe tatăl său de trei ori: „Cui mă vei da?” Tatăl său, într-un acces de furie, a spus: „Te dau Morții.”

Și astfel a plecat băiatul. Iată un copil, mergând spre ceea ce fiecare adult se teme cel mai mult, nu pentru că era nesăbuit, ci pentru că dorința lui de adevăr era mai mare decât frica de dispariție. Yama, Zeul Morții, nu era prezent când a sosit Nachiketa, așa că băiatul a așteptat trei zile și trei nopți la ușa Morții, fără mâncare, fără adăpost și fără nimeni care să-l mângâie. Când s-a întors Yama, impresionat de acest curaj, i-a oferit trei dorințe.

Prima dorință pe care Nachiketa a cerut-o a fost ca mânia tatălui său să se risipească. A doua a fost să învețe ritualul focului care duce în rai. Ambele i-au fost îndeplinite fără ezitare. Dar a treia dorință l-a cutremurat chiar și pe Zeul Morții: „Arată-mi ce se întâmplă după ce o persoană moare. Sufletul continuă să existe?”

Aceasta este credința în forma sa cea mai pură, refuzul de a accepta un răspuns mai mic atunci când sufletul pune o întrebare mai mare. Nu este vorba de lipsa fricii; este dorința care a crescut atât de mult încât frica, prin comparație, a devenit mică.

Spune-mi adevărul.”

Yama a încercat să-i distragă atenția cu tot ceea ce frica ar fi acceptat. I-a oferit bogății, regate, viață lungă, însoțitoare frumoase și plăceri dincolo de imaginație. Fiecare dar pe care lumea îl consideră demn de urmărit a fost așezat la picioarele băiatului, iar Nachiketa le-a refuzat pe toate, spunând: „Aceste lucruri se sfârșesc. Tu ești Zeul Morții. Tu știi asta mai bine decât oricine. Spune-mi ce nu se sfârșește.”

Aceasta este credința în forma sa cea mai pură, refuzul de a accepta un răspuns mai mic atunci când sufletul pune o întrebare mai mare. Nu este vorba de lipsa fricii; este dorința care a crescut atât de mult încât frica, prin comparație, a devenit mică.

Chariji a reflectat odată asupra acestei povestiri și a observat că moartea este cel mai mare învățător pentru cei dispuși să învețe. Nachiketa nu și-a învins frica de moarte; pur și simplu a dorit adevărul mai mult decât siguranța. Și aceasta este cheia care deschide ușa păzită: frica nu este depășită prin eliminarea ei, ci prin cultivarea a ceva care face frica irelevantă. O mamă care se aruncă într-o clădire în flăcări pentru a-și salva copilul nu se oprește să-și învingă frica de foc. Iubirea ei este pur și simplu mai mare. Focul nu s-a schimbat; ea s-a schimbat.

Samskarele neîmplinirii

Fiecare vis care moare fără a fi încercat bântuie visătorul mai persistent decât orice vis care este trăit și eșuează. Aceasta este înțelepciunea pe care tradițiile au învățat-o dintotdeauna; *samskarele* neîmplinirii tale mai adânc decât *samskarele* eșecului. O acțiune finalizată, chiar și una care se termină în tristețe, are o integritate care aduce pace, în timp ce un vis abandonat nu are o astfel de integritate. El rămâne viu în conștiința noastră, nerezolvat, și ne pune perpetuu întrebarea la care frica refuză să ne lase să răspundem.

În practica Heartfulness de curățare de seară, stăm și permitem impresiilor zilei să ne părăsească sistemul prin partea din spate. Eliberăm ce am făcut, ce am spus și ce am trăit. Dar să luăm în considerare ceva despre care se discută rar: cum rămâne cu impresiile formate de ceea ce nu am făcut? Conversația pe care am evitat-o, adevărul pe care nu l-am spus, pasul pe care nu l-am făcut și iubirea pe care nu am exprimat-o lasă, de asemenea, impresii. Toate acestea pot fi mai greu de curățat decât impresiile acțiunii, deoarece nu sunt evenimente, ci absențe. Sunt umbre și cum îndepărtăm umbrele?

De fiecare dată când frica împiedică o acțiune, acțiunea netrăită

De fiecare dată când frica împiedică o acțiune, acțiunea netrăită depune o samskara a neîmplinirii. De-a lungul lunilor, anilor și deceniilor, aceste depuneri se acumulează, creând greutate. Ele creează chiar acel tamas care arată ca lenea, dar este de fapt durerea pentru viața care a fost posibilă și nu a fost trăită.

depune o *samskara* a neîmplinirii. De-a lungul lunilor, anilor și deceniilor, aceste depuneri se acumulează, creând greutate. Ele creează chiar acel *tamas* care arată ca lenea, dar este de fapt durerea pentru viața care a fost posibilă și nu a fost trăită.

De fiecare dată când frica vă împiedică să faceți ceva, evitarea devine puțin mai ușoară, iar curajul vostru devine puțin mai slab. Viața netrăită devine mai grea cu fiecare pas evitat, iar greutatea vieții netrăite este ceea ce face în cele din urmă ca următorul pas să pară imposibil. Nu este vorba că nu vă puteți mișca, ci că ați stat nemișcat atât de mult timp încât pământul a crescut în jurul picioarelor voastre.

Ce ne ajută să mergem mai departe?

Credința, în sens spiritual, își are originea în încrederea născută din experiență, nu în credința fără dovezi. Persoana care stă în meditație și simte o prezență incontestabilă, mai mare decât ea însăși, întâlnește ceva ce frica nu poate explica. Această întâlnire, repetată zi după zi, an după an, construiește o fundație sub picioarele visătorului pe care frica nu o poate eroda.

În sistemul Heartfulness, *pranahuti* dizolvă capcana creată de frică. Așadar, când această transmisie pătrunde în inimă, ea nu se

Credința, în sens spiritual, își are originea în încrederea născută din experiență, nu în credința fără dovezi. Persoana care stă în meditație și simte o prezență incontestabilă, mai mare decât ea însăși, întâlnește ceva ce frica nu poate explica.

ceartă cu frica și nici nu prezintă dovezi contrare, ci pur și simplu umple spațiul cu ceva atât de real și de palpabil încât frica își pierde autoritatea. Nu puteți fi îngroziți de întuneric când cineva a aprins lumina. Întunericul nu a fost învins, ci a devenit irelevant.

Ghidul are, de asemenea, un rol aici. Un copil care ține mâna unui părinte va intra într-o cameră în care nu ar intra niciodată singur, nu pentru că s-a schimbat camera, ci pentru că mâna îl face să simtă că orice se află în cameră poate fi înfruntat. Ghidul spiritual oferă asigurarea vie că a fost parcursă calea, că încăperea din spatele ușii păzite nu este goală sau periculoasă, ci plină de ceea ce ați căutat și că o mână vă este întinsă atâta timp cât aveți nevoie de ea.

Babuji a descris odată umanitatea cu o tandrețe care reinterpretează tot ceea ce am discutat. El a spus că toți oamenii sunt ca niște copii care au nevoie să fie liniștiți. Fie că suntem conștienți de asta sau nu, toți păstrăm în noi o teamă adânc înrădăcinată care s-a transmis de-a lungul veacurilor. Fiind departe de adevărata noastră patrie, simțim un gol, și mai devreme sau mai târziu vom simți nevoia să-l umplem.

Vă rog să citiți din nou paragraful acela. În viziunea lui Babuji, frica nu este un defect de caracter sau o slăbiciune de care să vă

Ghidul spiritual oferă asigurarea vie că a fost parcursă calea, că încăperea din spatele ușii păzite nu este goală sau periculoasă, ci plină de ceea ce ați căutat și că o mână vă este întinsă atâta timp cât aveți nevoie de ea.

fie rușine; este o condiție existențială a sufletului care s-a rătăcit departe de sursa sa. Frica pe care o simțiți nu este lașitate, ci dor de casă, nostalgie. Iar visul pe care l-ați păzit în spatele unei uși încuiate nu este o fantezie, ci o amintire a locului de unde ați venit, care vă cheamă acasă.

Visul care refuză să moară

Ce anume nu vrea frica să știți? Că visul pe care credeți că l-ați ucis este încă viu. Este viu în neliniștea pe care nu o puteți explica, în nemulțumirea care persistă în ciuda confortului exterior și în acea agitație ciudată care apare la trei dimineața, când apărarea voastră este coborâtă și inima voastră vorbește fără permisiune. Acea agitație nu este anxietate, este visul, care bate din interior, cerând să fie lăsat să iasă.

Și care este secretul pe care frica îl păzește cu cea mai mare gelozie? Este faptul că nu trebuie să parcurgeți întreaga distanță, trebuie doar să faci primul pas. Frica spune că distanța este infinită, în timp ce credința spune că este doar acest pas, doar această respirație și doar meditația din această dimineață.

Frica spune că distanța este infinită, în timp ce credința spune că este doar acest pas, doar această respirație și doar meditația din această dimineață.

Fiecare tradiție spirituală spune aceeași poveste: ați fost creați pentru mai mult decât vă permite frica. Capacitatea sufletului este infinită. Cușca este construită de voi înșivă, iar ușa pe care ați păzit-o toată viața nu a fost niciodată încuiată din exterior, ci din interior.

Cercul complet

Am început această serie de mesaje în februarie, cu o inimă divizată între ceea ce dorea și ceea ce știa că este corect. Am trecut printr-un foc care și-a uitat scopul, o fundație care nu putea avea încredere în ea însăși, un tavan construit din chiar realizările care ar fi trebuit să deschidă cerul, o rană împrumutată din viața altcuiva și confundată cu a noastră și pereți de sticlă colorată despre care uitasem că erau colorați.

Acum, am găsit firul care le leagă pe toate: frica. Dorința ne împarte pentru că ne este frică să alegem Inerția rămâne pentru că ne este frică să ne trezim. Îndoiala corodează pentru că ne este frică să avem încredere. Mândria închide pentru că ne este frică de cerul deschis, invidia împrumută rana altuia pentru că ne este frică de propria noastră incapacitate, și prejudecata sigilează ferestrele pentru că ne este frică de ce ar putea dezvălui lumina nefiltrată.

În cele din urmă, frica însăși, mama tuturor celor șase, încuie ușa din interior pentru că am uitat că ceea ce așteaptă în spatele ei nu este distrugerea, ci viața pe care am fost mereu destinați să o trăim.

Cheia se întoarce cu un singur gest. Nu este un gest grandios care învinge toată frica dintr-o dată, ci un pas mic, ireversibil, de a face astăzi un lucru pe care frica v-a spus să nu-l faceți.

Cheia se întoarce cu un singur gest. Nu este un gest grandios care învinge toată frica dintr-o dată, ci un pas mic, ireversibil, de a face astăzi un lucru pe care frica v-a spus să nu-l faceți. Așadar, așezați-vă în meditație când frica spune că este inutil, spuneți adevărul când frica spune că este periculos, iubiți din toată inima când frica spune că veți fi răniți și faceți pasul când frica spune că veți cădea.

Himmat e marda, madad e Khuda.

Când faceți un pas cu curaj, Divinitatea acoperă restul distanței.

Frica spune: „Dacă...?”

Credința spune: „Chiar dacă...” să trăiești viața care te așteaptă.

Cu iubire și rugăciuni,

Kamlesh

*Mesaj cu ocazia celei de-a 127-a aniversări a nașterii lui
Pujya Shri Babuji Maharaj
29 și 30 aprilie, precum și 1 mai 2026, Kanha Shanti Vanam*

There's **More** Waiting For You
to go a little deeper

HEARTFULNESS APP

A Quiet Place to Start

Carry your practice with you — download the free app and connect with a personal trainer anytime.

Free Download. Daily practice. Trainer always Available.

[Heartfulnessapp.org](https://heartfulnessapp.org)

MASTERCLASSES

Go Deeper at Home

Learn with Daaji relaxation, meditation, cleaning, and prayer through three freely offered video sessions.

Free Videos. Learn from Daaji. 3 classes.

[Heartfulness.org/global/masterclass](https://heartfulness.org/global/masterclass)

RETREAT

Time for Just You

Step away from the noise and into a peaceful weekend that quietly deepens everything.

Peaceful Setting. Deepen Practice. Weekend Stays.

[Heartfulness.org/global/retreat](https://heartfulness.org/global/retreat)

HEARTSPOTS

Find a Centre Near You

Your nearest meditation centre is closer than you think at no cost.

6000+ Centres. Heartful Community. Free to Visit.

[Heartspots.heartfulness.org](https://heartspots.heartfulness.org)

Scan to download the free app, always there when you need it.
Start with a guided session, and let the practice find its own rhythm in you.
The journey inward begins with a single, still moment.

heartfulness . purity weaves destiny . heartfulness.org

heartfulness
purity weaves destiny